

DOI 10.37491/UNZ.79.7
УДК 347.9

Дмитро СКОРОПАД¹

ПІДТВЕРДЖЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ ПРЕДСТАВНИКА ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ У ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Обґрунтовується питання визначення представництва в цивільному судочинстві. Досліджується співвідношення процесуального представництва як процесуальної діяльності та як правовідносин. На основі аналізу нормативно-правових актів, доктринальних підходів, судової практики підтримується позиція що метою представництва фізичної особи в цивільному процесі є надання правової допомоги фізичній особі для захисту її прав, свобод та законних інтересів. На основі науково-теоретичних підходів обґрунтовується визначення процесуального представництва як правовідношення. Обґрунтовується наявність двох видів правовідносин у процесуальному представництві: зовнішніх між представником та судом, які ґрунтуються на нормах процесуального права, та внутрішніх, які базуються на нормах матеріального права. Обґрунтовується питання підтвердження повноважень представника фізичної особи в цивільному процесі як юридичного факту, який породжує правовідносини між представником та довірцем, представником та судом. Обґрунтовуються вимоги до документів, які підтверджують повноваження представника. Обґрунтовано актуальність питання щодо посвідчення повноважень представника, оскільки нові зміни ЦПК України породили низку дискусійних питань щодо здійснення процесуальних прав через представника. На підставі аналізу чинного законодавства та положень наукової доктрини зроблено висновок, що розгляд

¹ аспірант,
Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова,
Lawguvt@gmail.com.

питання про процесуальну дієздатність представника зводиться до питання, що це є повноваження представника. Проаналізовано позиції Верховного Суду, якими усувались окремі колізії щодо посвідчення повноважень представника фізичної особи. Серед основних завдань законодавця, з одного боку, не втратити позитивні досягнення, які регулювали питання посвідчення повноважень представника фізичної особи, а з іншого — усунути наявні прогалини законодавства, що дозволить фізичним особам на високому професійному рівні вирішувати у судовому порядку спори, захищати свої права та законні інтереси та забезпечить дотримання права на професійну правничу допомогу, а також забезпечить право на справедливий суд.

Ключові слова: представник, ордер, довіреність, повноваження представника.

У зв'язку із введенням нової редакції Цивільного процесуального кодексу України та внесенням змін до Конституції України, якими було введено так звану «адвокатську монополію» на представництво інтересів у суді, достатньо актуальним залишається питання визначення представництва фізичної особи в цивільному судочинстві, його поняття, суть, вимоги до особи, яка може виступати як представник у суді, а також посвідчення повноважень представника.

Означеному питанню присвячені праці А. Ф. Клеймана, Я. П. Зейкана, І. А. Павлуніка, Е. В. Васьковського, С. Н. Абрамова, О. М. Єфімова, С. В. Сенік та низки інших науковців та юристів-практиків.

Метою статті є дослідження поняття, сутності інституту представництва фізичної особи, посвідчення повноважень представника в цивільному судочинстві.

Конституція України гарантує кожній особі право на професійну правничу допомогу (ст. 59). Статтею 131² Конституції визначається, що для надання професійної правничої допомоги в Україні діє адвокатура [1]. У ст. 15 ЦПК України визначено представництво в суді одним із видів правничої допомоги, яке надається винятково адвокатами, окрім винятків, визначених законодавством [2].

Достатньо часто фізична особа, реалізуючи право на звернення до суду, задля захисту своїх прав та охоронюваних законом інтересів користується послугами представника. Потреба у представництві може виникати через відсутність процесуальної дієздатності фізичної особи або з інших причин, які унеможливають участь у цивільному судочинстві особисто. Крім того, особа, яка наділена повною цивільною процесуальною дієздатністю, з різних причин (до прикладу, невпевненість у власних знаннях законодавства) може реалізувати своє конституційне право на правничу допомогу, звернувшись за представництвом своїх інтересів до іншої особи.

На сьогодні немає єдиного підходу до визначення інституту представництва як такого.

Конституційний Суд України у п. 6 рішення від 8 квітня 1999 р. у справі про представництво прокуратурою України інтересів держави в арбітражному суді надав тлумачення, що правовою природою представництва в суді є правовідносини, в яких одна особа (представник) на підставі певних повноважень виступає від імені іншої особи (довірителя) і виконує процесуальні дії в суді у її інтересах, набуваючи (змінюючи, припиняючи) для неї права та обов'язки [3].

Дослідження науковців у цивільному процесуальному праві «процесуального представництва» визначає низку підходів до надання вищевказаного поняття. Серед основних спроб визначення представництва в цивільному судочинстві розглядають такі:

— *процесуальну діяльність особи* (представника, повіреного), яка спрямована на захист суб'єктивних прав та охоронюваних законом інтересів іншої особи, що бере участь у цивільній справі, державних і громадських інтересів, а також сприяння суду у всебічному, повному і об'єктивному з'ясуванні усіх обставин справ, у постановленні законного та обґрунтованого рішення [4, с. 155].

Водночас вважаємо, що надане визначення не є повним, оскільки ним не розкрито питання, на підставі чого представник здійснює представлення інтересів особи. Тому в цьому випадку фактично не розкривається суть правовідносин представництва.

Також, наука цивільного процесуального права розглядає інший підхід визначення поняття представництва, а саме як до виду правовідносин між особами. Однак, серед вчених і тут відсутній єдиний підхід до визначення сутності представництва, зокрема вони розглядають такі визначення:

а) це правовідносини, в яких одна особа (представник) здійснює на підставі наданих повноважень (законом, статутом, положенням чи договором) передбачені процесуальні дії в цивільному судочинстві в інтересах іншої особи (довірителя), які спрямовані на захист порушених, оспорюваних та невизнаних прав та інтересів іншої особи, державних чи суспільних інтересів, в наслідок чого у представника виникає комплекс процесуальних прав та обов'язків [5, с. 178–179];

б) це правовідносини, в рамках яких представник здійснює процесуальні дії від імені та в інтересах іншої особи, що бере участь у цивільній справі, з метою захисту прав останньої [6, с. 143; 5, с. 107–108].

Однак, на нашу думку, в кожній із розглянутих дефініцій наявні дискусійні моменти. Так, зокрема, не розкриваються вид правовідносин (матеріальні чи процесуальні) та учасники таких правовідносин. Якщо розглядати вид правовідносин з погляду учасників, то представництво виникає між представником та довірителем. Але у цьому випадку відсутній суд як обов'язковий учасник процесуальних правовідносин. Таким чином, за відсутністю суду як обов'язкового учасника цивільних процесуальних правовідносин, представництво повинно розглядатись як інститут матеріального права.

Вважаємо, що для визначення цивільного процесуального представництва необхідно поєднати обидва основних підходи до визначення

представництва. Ю. С. Червоний, розглядаючи представництво як правовідношення, визначав, що у процесуальному представництві зовнішні та внутрішні правовідносини. Так, зовнішні правовідносини існують між судом та представником і є процесуальними. Їхнім об'єктом є охоронювані законом права та інтереси особи, яку представляють, з метою захисту яких виникає процесуальне представництво.

Внутрішні правовідносини процесуального представництва є матеріальними правовідносинами, які ґрунтуються на нормах матеріального права [7, с. 178–179]. Наприклад, ст. 62 ЦПК України визначає документи, якими посвідчуються повноваження представника. За правовою природою, зазначена стаття є бланкетною, оскільки вона визначає документи, що підтверджують повноваження представника, а підстави для видання визначених документів передбачені нормами матеріального права (ЦК України, СК України; Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» тощо) [7, с. 178–179; 2].

Розглядаючи питання підтвердження повноважень представника фізичної особи в цивільному судочинстві варто розрізняти два види представництва *договірне* та *законне*.

Посвідчення повноважень *договірного представника* здійснюється на підставі *довіреності* або *ордеру адвоката*.

У разі, якщо представництво фізичної особи здійснює адвокат, його повноваження можуть підтверджуватися обома вищезазначеними документами. Відповідно до вимог ст. 26 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» здійснення адвокатської діяльності відбувається на підставі договору про надання правової допомоги, а документами, що посвідчують повноваження адвоката як представника уповноваженої особи, є договір, ордер, довіреність, доручення органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правової допомоги [8]. Отже, обов'язковою умовою для здійснення представництва інтересів фізичної особи адвокатом є наявність укладеного між ними договору про надання правової допомоги. Договором визначаються права та обов'язки адвоката, а також обмеження його повноважень щодо вчинення відповідних процесуальних дій від імені довіреної особи. Після укладання договору про надання правничої допомоги, сторони визначають документ, який підтверджує та посвідчує повноваження адвоката в рамках цивільної справи.

Найпоширенішим документом, що посвідчує повноваження адвоката, є *ордер*. У ст. 26 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» визначається ордер як письмовий документ, який посвідчує повноваження адвоката для надання правової допомоги. Законодавством передбачено, що вищевказаний документ видається адвокатом, адвокатським бюро, адвокатським об'єднанням [8].

ЦПК України в редакції, яка була чинною у період з 3 серпня 2010 р. по 15 грудня 2017 р., передбачено, що разом із ордером адвоката потрібно було додавати виписку із договору, яка визначає всі повноваження адвоката як представника або обмеження його прав на здійснення окремих процесуальних дій, а також вона повинна засвідчуватися підписами сторін договору [2]. На сьогодні вимога щодо надання витягу із договору про

надання правової допомоги, підписаного сторонами, залишилась лише стосовно виконавчого провадження як завершальної стадії цивільного процесу [9].

Актуальні вимоги щодо обмеження правомочності адвоката, передбачені п. 12.8 Положення про ордер на надання правової допомоги та порядку ведення реєстру ордерів, затвердженого рішенням Ради адвокатів України від 12 квітня 2019 р. № 41, де вказано, що вони повинні бути зазначені на звороті ордера [10], тобто якщо на звороті ордера не зазначені обмеження правомочності адвоката, встановлені договором про правову допомогу, то представник-адвокат може та повинен користуватись всіма процесуальними правами та обов'язками довірителя відповідно до ст. 64 ЦПК України.

З одного боку, відсутність законодавчої вимоги є позитивним аспектом для збереження адвокатської таємниці, адже саме в договорі про надання правової допомоги наявна інформація, яка становить/може становити адвокатську таємницю. З іншого — відсутність витягу із договору не виключає можливість зловживань процесуальними правами зі сторони адвоката, який, наприклад, може відмовитись від позову/укласти мирову угоду/визнати позов, хоча в договорі встановлено обмеження таких повноважень.

Велика Палата Верховного Суду у постановках від 05 грудня 2018 р. у справі № 9901/736/18, від 1 липня 2020 р. у справі № 320/5420/18 надала роз'яснення, що для підтвердження повноважень адвоката достатньо лише ордера, а копію договору/витягу з договору про надання правової допомоги не потрібно долучати. Ордер оформляється адвокатом (адвокатським бюро, адвокатським об'єднанням) лише на підставі раніше укладеного договору між сторонами. Також за завідомо неправдиве повідомлення суду про повноваження представляти іншу особу в суді, за умисне невнесення адвокатом до ордера відомостей щодо обмежень його повноважень, установлених договором про надання правничої допомоги, адвокат несе кримінальну відповідальність [11; 12]. Отже, законодавцем та судовою практикою врегульоване питання підтвердження повноважень адвоката ордером, а також питання відсутності потреби у наданні договору/витягу з договору, однак на практиці досі виникають випадки, коли суддя вимагає в адвоката надати для ознайомлення договір про надання правової допомоги.

Щодо *довіреності фізичної особи*, відповідно до вимог ч. 3 ст. 244 ЦК України довіреність — це письмовий документ, що видається однією особою іншій для представництва інтересів перед третіми особами [13].

Аналізуючи норми чинного законодавства, відповідно до вимог ст. 62 ЦПК України слід виділити декілька видів довіреностей *за формою їх посвідчення*: нотаріально посвідчена, посвідчена судом, посвідчена відповідною посадовою особою органу, який надає безоплатну правову допомогу.

Нотаріально посвідчена довіреність фізичної особи видається з дотриманням вимог ст. 58 Закону України «Про нотаріат» [14] нотаріусом або особами, які визначені ст.ст. 35, 37, 38 Закону України «Про нотаріат», відповідно до Порядку посвідчення заповітів і доручень, прирівняних до нотаріально посвідчених, затверджених постановою Кабінету Міністрів

України від 15 липня 1994 р. № 419, та в тексті довіреності зазначається наявність або відсутність повноважень представника в суді.

У чинну редакцію ЦПК України повернуто можливість засвідчення довіреності судом, без виходу до нарадчої кімнати, із постановленням ухвали, яка вноситься секретарем судового засідання до протоколу судового засідання, а примірник довіреності або засвідчена підписом судді її копія приєднується до справи. На нашу думку, вказане розширює можливість посвідчення довіреності для представництва інтересів у суді та дозволяє, з одного боку, спростити доступ до правосуддя, але, з іншого — не відповідає на питання форми самої довіреності. Форма такої довіреності та порядок її посвідчення законодавчо не визначена, а тому, у зв'язку із вказаним, на наш погляд, у разі, якщо текст довіреності відповідає законодавчо визначеним вимогам, а саме: містить назву документа, дату, анкетні дані довірителя та представника, а також відмітку про посвідчення відповідною посадовою особою (у довільній формі), наділеною правом підпису (необов'язково керівником) з обов'язковим додатком печатки установи, — таку довіреність слід визнавати оформленою належним чином. Законом не передбачена плата за посвідчення такої довіреності. Однак описану норму процесуального закону було просто скопійовано із попередніх редакцій ЦПК України, що, на наш погляд, є неправильним, оскільки не надано чіткого визначення форми довіреності, вартості оплати посвідчення довіреності органами, які мають повноваження засвідчувати такі документи.

Натомість, на думку автора, в такому випадку суд фактично вчиняє квазінотаріальну дію, яка неприйнятна суду. З одного боку, позитивним аспектом, з точки доступності правосуддя є відсутність витрат у фізичної особи на оформлення довіреності. З іншого — це є неприйнятною функцією для суду, крім того, ЦПК України передбачає таке посвідчення лише, якщо суд задовільнить клопотання фізичної особи, а у випадку відмови в задоволенні клопотання особа буде зобов'язана реалізовувати свої процесуальні права самостійно, що фактично буде порушенням права на захист.

Сьогодні в Україні наявна неоднозначність щодо зазначення статусу представника в довіреності, а саме якщо у випадку представництва по малозначним справам, де представником може виступати повнолітня фізична особа, наділена процесуальною дієздатністю, то у випадку представництва адвокатом за довіреністю на практиці виникала проблема щодо необхідності зазначення в довіреності статусу адвоката. Так, Касаційним господарським судом зазначено, що в разі відсутності ордеру, довіреність повинна містити інформацію, що повноваження на представництво інтересів особи в суді надано саме адвокату, а не фізичній особі [15]. Ми вважаємо, що вказана позиція спірна та фактично призводить до обмеження доступу до правосуддя із суто формальних підстав. Факт видачі довіреності підтверджує наявність повноважень на представництво в суді у зазначеній у довіреності фізичної особи. У подальшому об'єднана палата Касаційного господарського суду прийшла до висновку, що жодним законодавчим актом не передбачено обов'язок зазначення, що представник є саме адвокатом. У цьому аспекті важливим є, щоб в особи, яка здійснює представництво за довіреністю, був статус адвоката, що підтверджується свідоцтвом про право

на заняття адвокатською діяльністю, а довіреність визначає лише повноваження адвоката, межі наданих представникові прав та перелік дій, які він може вчиняти для виконання доручення [16]. Вважаємо, що варто доповнити ст. 62 ЦПК України пунктом, що, окрім довіреності на представництво інтересів особи в суді, адвокат додає копію свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, для підтвердження його статус адвоката в цивільних справах, в яких за договором представляти інтереси особи може тільки адвокат.

Окрім того, на практиці трапляються випадки, коли представництво адвокатом здійснюється у справі як на підставі ордеру, так і за довіреністю фізичної особи. В. Судаковим описується приклад відмови адвокату, який представляв інтереси позивача за ордером, у можливості надавати пояснення. Відмову аргументували тим, що адвокат при пред'явленні ордеру, а не довіреності, здійснював захист інтересів клієнта не в повному обсязі і міг виступати від імені клієнта тільки в судових дебатах. За наявності в судовій справі і довіреності та адвокатського ордеру суддя оголосив перерву, щоб адвокат визначився, із документом, який буде посвідчувати його повноваження [17, с. 18]. Вважаємо, що в описаному випадку суд вчинив неправильно, оскільки законодавцем не встановлено можливість посвідчення повноважень представника лише одним із визначених ст. 62 ЦПК України документом. Однак у разі наявності суперечності між довіреністю та ордером, наприклад, щодо встановлення обмежень, встановлених для адвоката щодо вчинення окремих процесуальних дій, суд повинен відкласти судові засідання та отримати пояснення довірителя для визначення безпосередньо його волевиявлення.

А. А. Селіванов стверджує, що у випадку подання адвокатом доручення його набуває статусу представника особи, а в разі надання ордеру — він представляє особу як адвокат [18, с. 8]. Я. П. Зейкан вказує, що подібна практика втратила своє значення, оскільки на ордері немає підпису клієнта, таким чином, не можна сказати, що адвокат, який діє на підставі ордеру, отримав право здійснювати за клієнта процесуальні дії, а тому він надає винятково правову допомогу, відтак для вчинення дій від імені клієнта адвокатом потрібно надати довіреність [19, с. 6]. На нашу думку, зі вказаним твердження слід не погодитися, оскільки чинним ЦПК України та Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» не обмежено право адвоката на вчинення від імені клієнта процесуальних дій, водночас у разі наявності обмежень — вони відображаються в документі, який посвідчує повноваження його як представника.

Розглядаючи питання представництва фізичної особи в рамках цивільного судочинства, неможливо оминати питання представництва законним представником. Часом фізична особа, в силу низки обставин позбавлена можливості представляти себе самостійно, зокрема через відсутність процесуальної дієздатності. Участь у судовому процесі законного представника підтверджується такими документами: свідоцтво про народження дитини; рішення про призначення опікуном, піклувальником або охоронцем спадкового майна. Відповідно до ст. 63 ЦК України опікун або піклувальник призначається органом опіки та піклування, окрім

випадків встановлення опіки та піклування судом, у порядку, визначеному ст. 60 ЦК України [13].

Для реалізації наявних в особи цивільних процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків фізична особа повинна мати процесуальну дієздатність. У випадках, якщо учасник цивільного судочинства не має повного обсягу процесуальної дієздатності або наділений, проте, через низку підстав, не має бажання особисто реалізовувати особисто свої процесуальні права, а здійснює їх делегування іншій особі, виникає цивільне процесуальне представництво. У першому випадку виникає законне представництво, оскільки воно в силу закону обов'язкове. У другому — договірне, оскільки для виникнення представництва необхідний юридичний факт — договір між довірительом та представником.

Розглядаючи питання правовідносин із представництва, варто враховувати наявність у них двох видів правовідносин — внутрішні (між довірительом та представником, які ґрунтуються на нормах матеріального права) та зовнішні (між представником та судом, які базуються на нормах процесуального права).

Для забезпечення належного представництва та захисту прав та свобод фізичної особи представник повинен бути наділений визначеним довірительом обсягом повноважень. Повноваження представника визначають у документах, які посвідчують їх (ордер, довіреність). Обмеження повноважень представника також відображаються у вищезазначених документах.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96–ВР. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <http://bit.ly/2LXJAqz>.
2. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 р. № 1618–IV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <http://bit.ly/38wLHuJ>.
3. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Вищого арбітражного суду України та Генеральної прокуратури України щодо офіційного тлумачення положень статті 2 Арбітражного процесуального кодексу України (справа про представництво прокуратурою України інтересів держави в арбітражному суді) від 08.04.1999 р. № 3–рп/99. *Офіційний вісник України*. 1999. № 15. Ст. 35.
4. *Штефан М. Й.* Цивільне процесуальне право України: академічний курс. Київ : Ін Юре, 2005. 624 с.
5. Цивільний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар : у 2-х т. / за заг. ред. С. Я. Фурси. Київ : Фурса С. Я., КНТ, 2006. Т. 1. 912 с.
6. *Кравчук В. М., Угриновська О. І.* Цивільний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар. Київ : Істина, 2006. 944 с.
7. Цивільний процес України / за ред. Ю. С. Червоного. Київ, 2006. 392 с.
8. Про адвокатуру та адвокатську діяльність. Закон України від 05.07.2012 р. № 5076–VI. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <http://bit.ly/2POvsVe>.
9. Про виконавче провадження. Закон України від 02.06.2016 р. № 1404–VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <http://bit.ly/3bBnZQd>.

10. Положення про ордер на надання правничої (правової) допомоги у новій редакції. Рішення Національної асоціації адвокатів України від 12.04.2019 р. № 41. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://bit.ly/3rueqef>.
11. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 05.12.2018 р. у справі № П/9901/736/18. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://bit.ly/3zIMBBV>.
12. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 01.07.2020 р. у справі № 320/5420/18. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://bit.ly/3Bylf31>.
13. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435–IV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <http://bit.ly/2w1seVb>.
14. Про нотаріат. Закон України 02.09.1993 р. № 3425–XII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : <https://bit.ly/3kQfMOY>.
15. Ухвала Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 18.06.2018 р. у справі № 910/15163/17. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://bit.ly/3kQoTiQ>.
16. Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів об'єднаної палати Касаційного господарського суду від 12.10.2018 р. у справі № 908/1101/17. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://bit.ly/3eSluLg>.
17. *Судаков В.* Ордерное доверие к адвокату. *Юридическая практика*. 2004. № 41 (355). 11 октября.
18. *Селіванов А.* Представник і представництво у конституційному і загальному судочинстві. *Право України*. 2004. № 3. С. 3–8.
19. *Зейкан Я. П.* Захист у цивільній справі. Науково-практичний коментар. Київ, 2007. 448 с.

Надійшла до редакції 12.09.2020

Dmytro SKOROPAD

Leonid Yuzkov Khmelnytskyi University of Management and Law

Confirmation of the Authority of the Representative of an Individual in Civil Proceedings

The issue of determining representation in civil proceedings is substantiated. The relation of procedural representation as procedural activity and as legal relations is investigated. Based on the analysis of legal acts, doctrinal approaches, case law, the position is maintained that the purpose of representation of an individual in civil proceedings is to provide legal assistance to an individual in order to protect his or her rights, freedoms and legitimate interests. On the basis of scientific and theoretical approaches the definition of procedural representation as a legal relationship is substantiated. The existence of two types of legal relations in procedural representation is substantiated: external between the representative and the court, which are based on the norms of procedural law, and internal, which are based on the norms of substantive law. The issue of confirmation of the powers of the representative of an individual in civil proceedings as a legal fact that gives rise to a legal relationship between the representative and the principal, the representative and the court is substantiated. The requirements to the documents confirming the authority of the representative are substantiated. The urgency of the issue of certification of the powers of the representative is substantiated, as the new amendments to the Civil procedural code have raised a number of debatable issues regarding the exercise of procedural rights through the representative. Based on the

analysis of current legislation and the provisions of scientific doctrine, it is concluded that the consideration of the procedural capacity of the representative is reduced to the point of view that this is the authority of the representative. The decision of the Supreme Court was analyzed, thanks to which some conflicts concerning the certification of the authority of a representative of an individual were eliminated. Among the main tasks of the legislator — on the one hand, not to lose the positive achievements that regulated the certification of the representative of an individual, and on the other, to eliminate existing gaps in legislation that will allow individuals at a high professional level to resolve disputes in court, protect their rights and legitimate interests and ensure respect for the right to professional legal assistance, as well as ensure the right to a fair court.

Keywords: *representative, warrant, power of attorney, powers of the representative.*